

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 118 - 25 Kuruş

16 - Ağustos - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

VİOLONA KAHKAHAYI BASTI.

BENİ ZEVCELİĞE KABUL ET.
MEDİĞİNİZİ NE CESARETLE
SÖYLÜYORSUNUZ?

HAKİKAT BÖYLE VİOLO-
NA.. NE SİZ BENİ.. NE
BEN SİZİ SEVİYORUM.
BOŞANMA
İŞİNE OLDU?

26/1

AVUKATIM BUNUN ÇOK KOLAY OLACA-
ĞINI SÖYLEDİ. BİZ DE ARMANDO'YLA
BUNDAN İSTİFADE EDİP NİŞAN-
LANDIK

PAVLONUN YÜ-
ZÜNÜ TEESÜR KAP-
LADI..

EYET AMA SİZİN SADE-
TİNİZ BANA ÇOK
BAHALIYA MAL
OLDU. İÇİM KAN
AĞLIYOR.

NE OL
DU PAULO?

ÖYLE DEĞİL Mİ
CANIM..

EYET.. BU SADETI-
MİZİ PAV-
LOYA
BORÇ
LUYUZ

PAULO.. ONU ARAMADIN MI HIÇ ?
ARAMAZ OLUR
MUYUM HIÇ.. İTALYA KA-
ZAN BEN KEPÇE.. YOK
YOK.. YOK

NE OLACAK? BENİM MATİLDE, SENİNLE
EVLENDİĞİMİ DUYUNCA KAÇIP GİTMİŞ.
ARAŞTIRDIM.. NEREDE OL-
DUĞUNU BİLEMİYORUM

YOK YAHU.. BAK
BUNA ÇOK ÜZÜL-
DÜM. ŞİMDİ NE
OLACAK?

118/1

EN SONUNDA BİR İPUCU BULDUM. MATİLDE FRANSAYA GEÇMİŞ. BEN HEMEN MİLANOYA DÖNÜP PASAPORTU MU YENİ LİYİYİM. BOŞANMA DAVASINDA BENİM BULUNMAM LAZIM DEĞİL DEĞİL Mİ?

26/2

MAALESEF BULUNMAN LAZIM PAVLO..

PAVLO'NUN HALİ VİOLONA'YLA ARMAN DO'YA PEK DOKUNDU.

CESUR OL PAVLO.. BİZ SENİN İÇİN DUA EDERİZ. DAVAYA SİZİ EN SON DAKİKADA ÇAĞIRIRIZ. İNŞALLAH O ZAMANA KADAR MATİLDE'Yİ BULURSUN.

PEK ZANNETMİYORUM. EĞER PARİSE GİTMİŞSE İZİNİ ÇOK GÜÇ BULURUM..

ÇOK FENAN.. BARI İSİ İYİ AYARLAYIN.. BEN MÜMKÜN OLDUKÇA KÜLLERİ DE NE GÜZELDİ.. YA DA PAVLO.. AH YARAMAZ

BU SIRADA MATİLDE NİSTEYDİ. BİR ARALIK UFAK KRİZ GEÇİRDİ. HERŞEY CANINI SIKIYOR, HİÇBİR ŞEY ZAVALLI KIZI OYALIYAMIYORDU.

BOMBOŞ GEÇEN HAYAT KADAR CAN SIKAN BİR ŞEY YOK.. ACABA MİLANO'DAKİ TALEBELERİM BENİ HATIRLIYORLAR MI?

TALEBELERİ GÖZÜNÜN ÖNÜNDE CANLANIR.

İSTE KAZU. RATI.. KAH-KÜLLERİ DE NE GÜZELDİ.. YA DA PAVLO.. AH YARAMAZ

SIKINTISINI YALNIZ İŞ GİDEREBİLİRDİ.

İTALYANCA DERS VERSEM. AMA NİSTE BU OLMAZ. MAR SİLYAYA GİTMELİ.

118/2

ARKASI VARDI

Saatin Altında

Nakleden: N. YEĞİNOBALI

r. Masters yaralının hayatından ümit olmadığını en kısa bir muayeneden sonra hemen anladı. Bir an yatağın baş ucunda durdu ve yastığın üzerinde yatan sert çizgili çehreye, mânalı ve güzel başa baktı.

— "Yazık," diye düşündü. "Gençti ve sanat âlemi ondan çok şey bekliyordu!"

Çünkü yaralıyı oldukça iyi tanıyordu. Bu, memleketin en kabiliyetli genç ressamı Trevor Warboys'du. O muazzam kabiliyetin ve o ateşli, genç hayatın sırf bir lüzumsuz otomobil kazası yüzünden sona ermesi Masters'ı çok üzüyordu.

Hastabakıcının çağırması üzerine hastanın yanından ayrıldı. Tekrar döndüğü zaman kış güneşi batmak üzereydi ve pencereden vuran meylli, kızıl ışık odaya bir ölüm havası yayıyordu. Masters yaralının baş ucunda oturdu. Ressam hâlâ baygındı. Doktor bir aralık bir mırıltı duyarak ona baktı. Warboys gözlerini açmış, bulanık bakışlarla doktora bakıyordu. Sayıklar gibi bir sesle:

— "Akşam... Altı buçuk... Saatin altında..." diye tekrar tekrar mırıldanıyordu.

Besbelli zihni çok meşgul ve endişeliydi. Masters onu teskin etmek için anladığını belli eder gibi başını salladı. Yaralının gözleri bir an berraklaştı ve doktorun yüzüne dehşetle büyüyerek baktı sonra yana doğru kaydı ve sabitleşti.

Bunca senelik doktor olmasına rağmen Masters ölümde hâlâ içini allak bullak eden bir fecaat ve keder unsuru bulurdu. Bilhassa genç ressamın ölmezden evvel söylediği sözler doktoru çok düşündürmüştü. Herhalde Warboys'un saat altı buçukta saatin altında verilmiş bir randevusu vardı. Ölü bir adamı bekliyen diri bir insan. Belki de bir kadın, bir sevgili... Çünkü Trevor Warboys'un ekseri sanatkarlar gibi kadınlara düşkün olduğu herkesçe bilinirdi...

Masters beyaz gömleğini çıkardı ve ceketini giydi. Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Acele ederse yetişirdi. Oturdıkları küçük şehirde bir tek meydan saati vardı, istasyondaki saat ve ekseri randevular orada verilirdi. Doktor bir otobüse atladı ve saat tam altı buçukta saatin altına vardı. Orada yalnız başına bir kadın duruyordu:

Birkaç adım ilerleyince Masters'ın gözleri dehşetle açıldı, çünkü bu kadın Masters'ın meslekdaşı ve yakın arkadaşı olan maruf Doktor Sanders'in karısıydı. Genç, narin ve güzeldi. Sanders de kendini ilmine biraz fazlaca vermiş, karısından hayli yaşlı bir erkekti. Kadının yanına varmak için attığı bir kaç adımlık zamanda Masters bütün macerayı zihninde canlandırdı: Kocasını kendisiyle meşgul olmuyor, sinemalara, kokteyllere götürmüyor diye sinirlenen, canı sıkılan boş kafalı, güzel bir kadın... Güzel kadınlara düşkün, çılgın ve ateşli bir genç ressam ve bu arada hiçbir şeyden haberi olmayan, karısını belki biraz ihmal etmekle beraber muhakkak ki çok seven kıymetli ve sâkin bir koca...

Masters duyduğu öfke ve üzüntüyü belli etmiyerek gülümsedi ve, "Bu ne tesadüf, hanımefendi!" dedi. "Birisini mi bekliyorsunuz?"

Kadın nezaket ve neşayla, "Evet," diye cevap verdi. "Sizin de randevunuz var galiba?"

«Bu ne tesadüf hanımefendi, birini mi bekliyorsunuz?»

ansızın arkadan peydah olarak Mrs. Sanders'in omuzuna sarıldı ve şen bir ses:

— "Geç kaldım karıcığım!" diye bağırdı. "Beni affedecek misin?"

Mrs. Sanders kocasının yanına şefkatli bir öpücük kondurarak, "Bu sefer!" diye cevap verdi. Sonra neşayla Masters'e döndü: "Bu gece nasılsa kocamla başbaşa bir gezmeğe gidiyorum," dedi. "Bu büyük saadet için biraz beklemeğe değmez mi?"

Onlar gittikten sonra Masters saate baktı. Altı buçuğu on dakika geçmişti. Ama randevulara bu kadar geç gelmek âdetti. Doktor saatin direğine yaslanarak beklemeğe başladı. Mrs. Sanders'in Trevor Warboys'la buluşmağa gelmediğini öğrenince bir çocuk gibi sevinmişti. Çünkü Sanders'i çok sever ve biraz da kendine benzetirdi. Kendisi de Sanders gibi karısından biraz yaşlı ve kendini ilme vermiş bir doktordu...

Ansızın doğruldu. Trevor Warboys'un ölümünü haber vermek üzere beklediği kadın herhalde şu olmalıydı... Şu caddenin karşısından gelen. Evet, herhalde oydu. Bir randevuya geç kaldığı her halinden belliydi. Kalabalık arasından kendine hızla yol açarak geliyor ve boynunu uzatarak saatin altında bekleyenlerin arasında muayyen birisini arıyordu.

Masters onun sessiz suallerle dolu gözleriyle mümkün merteye geç karşılaşmak için başını eğdi. Bu gelen kadın onun dünyada her şeyden çok sevdiği genç ve güzel karısıydı!

sıktı. "Yalnız ben başka birisinin Masters, "Evet," diye dişlerini randevusuna geliyorum."

Mrs. Sanders şakrak bir kahkaha attı: "Ah, siz erkekler! Demek arkadaşınız sizi kendi yerine gönderdi ha! Olur şey değil doğrusu!"

Masters, "Ama arkadaşım kaba-hatli değil," diye cevap verdi. "Maalesef kendisi randevusuna gelecekti vaziyette." Sonra bu hazin vaziyeti daha fazla uzatmak için, "Kendisini tanırsınız," dedi. "Trevor Warboys. Hani meşhur ressam."

Kadın sükûnetle, "Evet, tanı- rım!" dedi. Yaman kadındı, doğrusu. Kılı bile kıpırdamamıştı. Masters onun hiç olmazsa, "Niçin randevusuna gelmiyor?" diye sorma-

sını bekledi. Ama kadın hiçbir şey söylemeyince kendiliğinden:

— "Maalesef başına feci bir kaza geldi," diye mırıldandı.

Mrs. Sanders samimî bir üzüntüyle, "Vah vah, vaziyeti vahim mi?" diye sordu. Fakat halinde bu vaziyette göstermesi icap eden telaş ve yeisten eser yoktu.

Masters, "Maalesef... Öldü!" diye cevap verdi.

Mrs. Sanders sarardı.

— "Çok yazık! Kabiliyetli bir ressamdı ve çok gençti!"

Onun bu soğukkanlılığı artık Masters'ın sinirine dokunmağa başlamıştı.

— "Hanımefendi..." diye söze başladı. Fakat tam o sırada birisi

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Aşk ve Macera Romanı: 23

Kristin cevap vermiyerek bir iskemleye oturdu ve Ronni'ye kalktığı iskemleye oturmasını işaret etti. Ronni:

— Sizi ziyaret etmeği çoktan-beri istiyordum. Fakat fazla meşgul olduğumdan mümkün olamadı... Bu meşguliyetim tamamen hususi mahiyette idi... Taaccüp edilecek hâdiseler oldu... Bunu belki de anladınız?... Bundan başka bizim zavallı uşak François'nin başına da birçok felâketler geldi... Erkek kardeşi apandisit olmuş. Çok fena anlar yaşadı zavallı adam!.

Ronni uşağının erkek kardeşinin başına gelen felâketi kederli bir tarzda ve çok ciddi anlatmak ta idi. Fakat bu hikâyeyi biraz da kendisi uydurmuştu. Ronni genç kız üzerinde dürüst bir insan tesiri yaptığının farkına vararak:

— Peki Evi size benim sizi görmek arzusunda olduğumu da acaba söylemiş mi idi? diye sordu. Ben ona bunu evvelce şaka olarak söylemiştim. Evi'yi seversiniz değil mi, dedi.

Kristin cevap verdi:

— Evet hoş kızdır. Biraz düşüncesiz ve biraz da kendini beğenmiştir ama böyle kusurlar güzel olan her genç kızda vardır. Sizinle Evi hakkında görüşebildiğime okadar memnunum ki tarif edemem. Siz yaşıntıdaki bir adamın ona nüfuz ederek hayatına tesir etmesi şayanı hayrettir. Gençlere tesir etmek gayet kolaydır. Fakat ben genç bir kıza sevmişiği veyahut ta ona delice âşık olmayı akli başında insanların işi olarak kabul etmem. Lâtince bir söz vardır: «Aegrexit medends; - İlâçlar ekseriya hastalığı arttırır!» derler malûm ya...

Ronni'nin yüzünün rengi birdenbire bembeyaz olmuştu. Duvara doğru yaslandı. Ronni sıkıntılı zamanlarda ekseriyetle çenesini uğuşturdu; yine öyle yaptı. Demek bir şeye sıkılmıştı.

Kristin, adamın üstüne fenalık geldiğini sezmiş, pek telâşlanarak yerinden fırlamıştı:

— Aman Yarabbi!.. diyerek Ronni'ye doğru ileriledi. Sonra delikanlının iki elini birden tutup yüzüne baktı:

— Bir şey mi oldunuz? diye sordu. Bunu biliyor musunuz?.

Ronni biraz kendine geldikten sonra:

— Yalnız sizi gördüğümde dolayı çok memnun olduğumu biliyorum! dedi.

Kristin:

— Demek bunu... bilmiyorsunuz öyle mi? Bana bakınız Ronni! Gözlerimin içine bakınız..

Sonra birden Ronni'nin elini bıraktı ve masaya dayanarak:

— Bana lütfen bir bardak su getirebilir misiniz? dedi.

Ronni çamaşırlığa gitti. Orada birinden yağmur suyu, diğerinden de içme suyu akan iki musluk vardı. Ronni sanki o evin her tarafını çoktandır bilmiş gibi basma perdenin arkasından bir bardak aldı ve içme suyu musluğundan bardağı doldurarak Kristin'e getirdi. Genç kız, ziyadesile susamış bir insan gibi bardağı bir nefeste içtikten ve kendine geldikten sonra:

— Oturunuz Ronni! dedi. Şimdi size bir şey sormak istiyorum. Siz idam hükmü infaz edilirken orada bulunmuşunuz. Vakiâ sizi müteessir ettiği için belki de bu

hususta konuşmaktan hoşlanmazsınız.. Fakat ben bunu muhakkak öğrenmek istiyorum. Solt'un nasıl öldüğünü bana anlatır mısınız!

— Bu ölüm çok, hem de pek çok müthiş oldu. Solt, idamdan korkuyordu. Yani tamamen korku değil... Esasen bunu hayal meyal hatırlıyorum. O anda hemen hemen her şey hafızamdan silinmiş bir vaziyette idi. Sağır gibi olmuşum. Kulaklarım bir şeyler işitmiyordu. O kadar ki kendi otomobilimi bile tanıyamadım.

— Siz Solt'un yanına yaklaştınız mı yoksa onu karşıdan mı seyrettiniz Ronni?

— Onu karşıdan seyrettim. Ama yalnız birkaç saniye onu görebildim. Sonra bağırmağa ve feryat etmeğe başladı. Bu bana çok fena

İhtiyar kadın o gece başından geçenleri tekrar anlatmak fırsatını elde ettiğinden dolayı memnundu. O geceki ihtisaslarını, birtakım ilâveler de yaparak ballandıra ballandıra bir kere daha anlattı. Kristin, gayet memnun:

— Çok teşekkürler ederim anıncığım, dedi.

— Demin gelen genç adam ne istiyordu? Eski elbisemle yanınıza gelmeği doğru bulmamıştım. Bu adam galiba bizim zavallı Solt'un arkadaşlarından değil mi? İyi giymiş ve çok nazık bir genç...

Bayan Kolebruk, merdivenleri inerken Kristin'in oda kapısını kilitlediğini işitti ve kızının bu acayip hareketlerinden duyduğu teessürle içini çekti.

Kristin, adamın üstüne fenalık geldiğini anlayınca yerinden fırladı.

tesir etmişti.

Kristin bu cevapları alınca, birdenbire susup düşünceli bir hal aldı. Fakat bu meseleyi daha iyi düşünebilmek için yalnız kalması lâzımdı. O kadar ki Ronni gitmek üzere ayağa kalktığı vakit kız âdeta sevindi.

Ronni:

— Çarşambaya tekrar sizi ziyaret etmek isterim!.. Hayır hayır Çarşamba günü olmaz. O gün annenizin çamaşır günüdür. İşgal etmek doğru olmaz.

— Peki Çarşamba günleri bizim çamaşır yıkama günümüz olduğunu nereden biliyorsunuz Ronni?

— Bir yerden bildiğim yok... Belki de Evi söylemiştir ama malûm ya Çarşamba günleri ekseri evlerde çamaşır günü değil midir?

Kristin başıyla tasdik etti:

— Orası öyle..

Bayan Kolebruk misafirle kızının ciddi bir mesele konuşacaklarını düşünerek evin öbür tarafında bir odaya çekilmişti. Misafir gittikten sonra Kristin annesini bulabilmek için uzun müddet aradı. Kadın, Solt'un odasında oturmuştu. Kızı odaya girerken gözlerinin yaşını sildi. Kız:

— Anıncığım hani bir gece hasta olmuşsun da Ambroz'u çağırmaştın. Hatırladın mı? O gece olanları bir kere daha dinlemek istiyorum anlatır mısın? diye sordu.

XL

Acaba Beril bunu biliyor mu idi? Kristin ona söylese doğru olur muydu? Oyle ya.. saklamakta ne sebep vardı sanki?

Genç kız, yatağa girerken bunları düşündü. Ambroz Solt'un idamı hakkında gazetelerin verdikleri havadislerin hepsinin doğru olmadığını anlamıştı. Hepsinin verdiği havadis hemen hemen birbirine benzemekle beraber aşağı yukarı şu malûmatı ihtiva etmekte idi:

«Dün sabah Wechster hapishanesinde Pol Moropulos'un katili Ambroz Solt idam edilmiştir. Mahkûm dar ağacına kadar büyük bir soğuk kanlılıkla gitmiş ve ölüm cezası infaz edilmiştir.»

Kristin artık Beril'in yanında oturduğundan, sık sık Sir Makston'u da görüyordu. Avukat, Solt'un yanından ayrıldıktan sonra doğru Beril'e gitmiş ve ona Ambroz'un ölümüne metanetle ve korkmoyarak gitmiş olduğuna dair hiçbir şey söylememişti. Acaba avukatı bunu söylemeğe fırsat mı bulamamıştı? Kristin, Ambroz'un idamı hakkında bir şeyler öğrenmek gayesiyle Sir Makston'un ağızını aramağa karar verdi. Tam odaya gireceği sırada avukatla karşılaştı. Makston:

— Siz Solt'un ölümü hakkında benimle konuşmak istiyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Evet, fakat bunu nereden biliyorsunuz?

— Oyle tahmin ettim de.. belki Ronni de size bu tüyler ürpertici hadîselerin nasıl olduğunu anlatmıştır. Solt'un sonunda korkaklık gösterdiği şayialarına pek inanmıyorum. Ben hapishanenin müdür muavinile görüştüğüm zaman o bana Solt'un idama giderken gayet sakin adımla ve gülererek gittiğini fakat sonradan çocuk gibi bağırıldığını söyleyince şaşım. Solt'un iyi ahbaplarından olduğunuzu bildiğim için size bunu maalesef söylemek mecburiyetinde kalıyorum. Başkaca öğrenmek istediğiniz bir şey var mı?

Kristin:

— Elbette var! dedi. Sonra ne oldu? Sonra bir şeyler olmadı mı?

— Hayır, hiçbir şey olmadı... Ha evet, evet, şöyle tuhaf bir şey daha oldu. Solt tam asılacağı sırada şayanı hayret bir surette: «Ben Oksford'daki Balliol College'den Ronald Morel'im!» diye yüksek sesle bağırdı. Acaba Solt, Ronni'nin Oksford'da tahsil ettiğini biliyordu da son saniyesinde onu mu hatırladı?

Kristin ayağa kalktı ve sükûnetle cevap vererek:

— Sir Makston size çok teşekkür ederim. Beni iyice tenvir ettiniz.

— Nasıl anlıyamadım?

— Günlerden beri zihnimi kurcalayan mesele işte buydu ve nihayet aklımı kaçırarak şekilde kafamı yordugum bu meselede sizin verdığınız izahatla aydınlanmış oldu..

Kristin eve gelir gelmez hemen oturarak Beril'e bir mektup yazmağa koyuldu. Tam Evi odaya süratle girdiği sırada o da Solt hakkındaki sırrı, mektubunda iyice anlatabilip anlatamadığını düşünüyordu.

Kristin derhal mektubu bırakarak kardeşine içerisi gülen gözlerle baktı:

— Ronni buraya geldi! dedi.

— Evet annem onunla uzun uzun konuştuğunu söyledi! Neler konuşunuz bakalım? O buraya mühim bir şey için mi gelmiş? Güzel adam değil mi? Söyle, hoş çocuk değil mi? Harikulâde bir insan değil mi ha? Peki beni sordu mu? Beni evde bulamadığından dolayı üzülmedi mi?

Kristin, kız kardeşinin sözünü kesmek mecburiyetinde kaldı:

— Hele dur bakalım! Sakin ol biraz da, suallerine birer birer cevap vereyim!. Ve parmaklarıyla bir bir saymağa başladı:

— Evvelâ buraya geldi!.. Tabii buraya gelmesi fevkalâde bir hâdiseydi. Seni sordu. Senin evde olmadığını öğrendiği zaman okadar müteessir olmuş görünmedi. Zannedersem bütün suallerine cevap verebildim değil mi?

— Şey Kristin, onu nasıl buldun?

— Mükemmel bir adam...

Evi, kız kardeşine ciddi bir çehre ile baktı. Zira o kardeşinin alay ettiğini zannetmiş ve bunun için de bu suali tekrar sormuş ve onun ciddi konuştuğunu görünce hayretini gizlemeğe çalışmıştı. Şimdi yine hararetle soruyordu:

— Hakikaten çok hoş ve sevimli bir adam değil mi? Senin hoşuna da gitti, değil mi? Peki ama onun aleyhinde bu kadar söz söylediğin için hiç vicdanın muazzep olmadı mı?

— Hayır, niçin vicdan azabı duyacağım?

Diye Kristin'in sesinin ahengi birdenbire değişmişti. Bir an her ikisi de sustular. Nihayet bu sükûneti Kristin bozdu.

— Artık onun seni aldatmadığına inandım.

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

BİR SİLÂH SESİ
DAHA.. GONT
BU SEFER
KİMİ VURDU

BİR KURŞUN DA.
HA VAR. GEL
CANAVAR..

46

SON KURŞU.
NUMDU.
YERİNİ
BULDU.

HÂLÂ PE.
ŞİNDE..

BİR
GİĞLİK..
ÇABUK
OLMALI

AŞAĞIDA DENİZ.
DEN BAŞKA
BİRŞEY YOK
DERİN BİR
UÇURUM

NE OLDU
BURADA
AHBAP.

AH DOKTOR
BİR GEL -
SE

BDBD
NERE -
DESİN

118

NASIL DA KOŞUYOR
ONUN DÜŞMANI -
NIN VAY HA.
LINE.

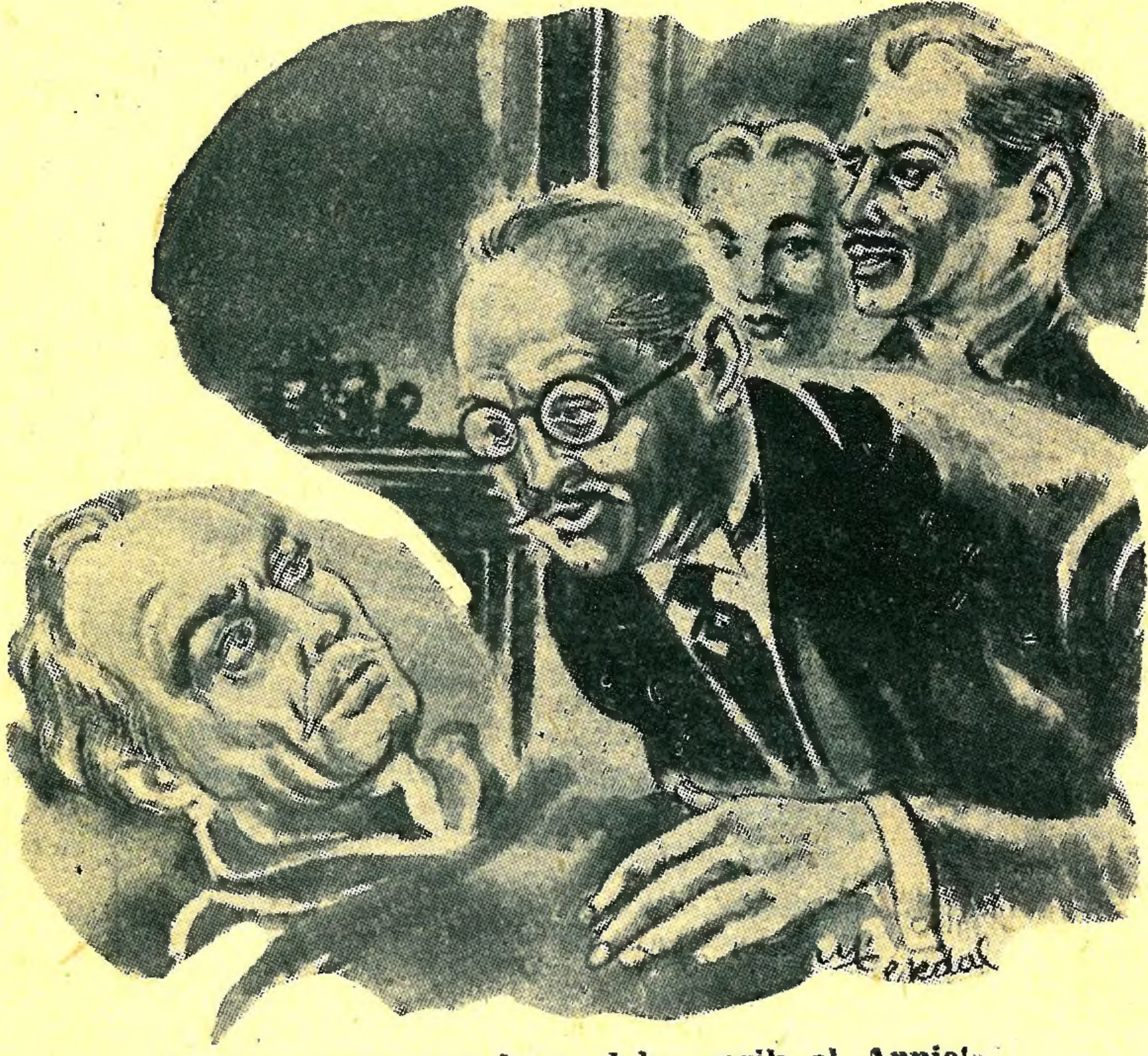
SİZ
DOK -
TOR
MUSU -
NUZ

HAYIR. DEMİNKİ
DETEKTİFİM.
OTOMOBİL
GÖNDER -
DİM.

ARKASI
VAR

KAHRAMAN AMCA

Nakleden: S. DEMİRCİ

«Bundan sonra, ona karşı daha nazik ol Annie!»

Büyük babamız Abel Amca'nın ne zaman doğduğunu hiç kimse kat'i olarak kestiremezdi. Buna rağmen yaşının doksana yaklaştığını ve civarın en geveze adamlarından biri olduğunu bilmeyen de hemen hemen yok gibiydi. Annem onun gençliğini, Kuzey Pensilvanya'nın küçük bir şehrinde fırıncı çıraklığı yaparak geçirdiğini söyler, kendisi ise her önüne gelene o zamanlar hususî yatının Afrika sahillerinde kayalara çarptığını ve karaya çıkabilmek için tam kırk mîllik mesafeyi yüzerek katetmek mecburiyetinde kaldığını anlatıp dururdu.

Ailemiz pek kalabalık sayılmazdı. Annem, babam, kız kardeşim Julie, küçük Jess ve ben, doğu Jersey'de, bir çam ormanının içindeki, on dönümlük bir çiftlikte yaşıyorduk. Abel Amca da annemin daveti üzerine Şubattan beri bizimle beraber Oturuyordu. Her ne kadar, senelerce önce sağlam yapılı bir adam olduğunu sıhhatli görünüşü ile belli ediyorduydu da, artık beli bükülmüştü. Fakat sesinde en küçük bir zafiyet alâmetine dahi rastlamak imkânsızdı. Kapının önüne oturarak tarihi çakısı ile bir çubuk yontmaya başlar ve sabahdan akşama kadar mütemadiyen konuşur, konuşurdu.

Sözlerini dinletecek kimse bulamadığı zamanlarda dahi susmaz ve bu sefer de içimizde birine çatardı. Meselâ anneme şöyle ihtarlar da bulunduğunu hiç de nadir hallerden değildi: «Buraya bak, Annie! Çamaşırları hiç düşünmeden asıyorsun. Güneşin o tarafa ne kadar az ışık gönderdiğinin farkında değilsin galiba. Üstelik te onları böyle birbirlerini gölgeliyecek şekilde dizersen günlerce kurumayacaklarına kalıbımı basarım. Ben senin yerinde olsam, önce ipin bir ucun...»

Ve dişlerinin arasında mandallar sıkıştırmış olan annem, onu sert mânâlı bakışlarıyla susturmak mecburiyetinde kalırdı. Fakat Abel Amca'nın birkaç dakikalık sukûta bile tahammülü yoktu. Kadıncığa başını çevirir çevirmez tekrar çenesini açarak: «Bu evdekilere her şeyin doğrusunu göstermenin dahi kabahat olduğunu bile bile gene de duramıyorum işte...» diye söylenip giderdi.

Babam, Abel Amca'yı daima hoş görür, yorgun argın ve toz toprak içinde eve döndüğü akşamlarda onun boşboğazlıklarını gülümsiyerek dinleyip, bunlarla avunurdu âdetâ.

Bazen de bize, Hintlilerle dövüştüğü günlere ait çok heyecanlı hikâyeler anlatırdı. Aramızda, Abel Amca'nın, üstünde elli tane aç timsahın kaynaştığı

vahşi nehri yüzerek nasıl geçtiğine akıl erdirebilen de yok gibiydi.

Babam masaya oturunca hemen ona dönerek: «Sana kaç defadır söylüyorum, Josiah! derdi. Tarladan dönünce elini yüzünü mutfakta değil, bahçedeki tulumbada yıkamalısın. Sonradan onları temizlemek Annie'ye çok zor geliyor çünkü. Halbuki ben, altın aramak üzere Alaskaya gittiğim zaman, yıkanmak için kardan başka hiçbir şey kullanmazdım...»

Annem: «Ne olursun, Abel Amca! diye yalvarırdı. Yeter artık...» Fakat o, bunu hiç işitmemiş gibi devam ederdi. Öyle ki, ağız yemek dolu iken bile anlaşılmaz sesler çıkarttığını duyarak hayrete düşerdik.

Bir Pazar günü, artık Abel Amca'nın saçmalarına tahammül edemeyecek bir hale gelen annem, Jess ve Julie ile beraber, yarım mil kadar kuzeydeki, Thompson'ların çiftliğine gideceğimizi haber verdi. Ve Abel de kendi kendinin davetlisi olarak aramıza katılmakta gecikmedi. Annem her ne kadar ona, evde babamızla beraber kalmasını açıkça söylemedi ise de bunu mümkün mertebe ihtar etti. Ve sonunda Acma'nın vurduğum duymazlığına o da bizim kadar şaşırırdı.

Nihayet, ormanın içinden geçen patikayı takip etmek kararı ile yola koyulduk. Abel Amca hiç durmadan konuşuyor ve mevzudan mevzua atlayarak kafamızı lâkirdi kazanına çeviriyordu. Bir saat kadar sonra da Bramble çayırının üzerindeki tahta köprüünün başına varmıştık. Kıyısı boyunca birbirini kovalıyan çam ağaçlarının gölgelediği su, yuvarlak taşların üzerinden sekip, köpürerek akıyordu. Abel Amca bu fırsatı kaçırmayarak hemen: «Burası bana vahşi Amazon ormanlarında yolumu kaybedişimi hatırlattı, diye başladı. Gece, bütün karanlığı ile çökmüştü ve ben bir türlü ne yana gideceğimi kestiremi-

yordum. Her taraf canavar kükremeleri ile, yılan fısıltıları ile doluydu. Bir anda gözlerimi kapayıp yürüdüm. Ayaklarımın altındaki otların boyu...» Birdenbire bir feryat duyuldu yanımdan ayrılarak oynamak için köprüünün üstüne gitmiş olan küçük Jess, bir aralık muvazenesini kaybedip suya yuvarlanmıştı. Annemin gözleri korkuyla büyüdü, ben de Jess'in henüz yüzme bilmediğini hatırlayarak dehşetle ürperdim.

Abel Amca hiç istifini bozmadan: «Şimdi de aklıma Hindistanla Ganj Nehrinin kıyısında başımdan geçen bir hâdise geldi.» diyordu.

Annem: «Allahaşkına bir şeyler yap, Amca! diye bağırdı. Çocuk boğuluyor!..»

O: «Gemimiz, Kuzey Atlantikte bir buz dağına çarptığı zaman kaptanı da böyle kurtarmıştım.» dedi ve kendini baş aşağı suya fırlattı. Birkaç dakika sonra da çocuğu belinden yakalamış, sahile çıkarıyordu. Jess nefes borusuna dolan suları bir iki öksürükle dışarı attıktan sonra çabucak kendine geldi ve birdenbire: «Anne!.. diye haykırdı. Abel Amca boğuluyor!» Hakikaten ihtiyar kahraman kıyıya boyu boyunca uzanmıştı. Arasıra sanki gıdıklanmış gibi kıvranıp çırpınarak ağzından ve burnundan köpükler saçıyordu.

Annem: «Hemen koşup babanıza haber verin.» dedi.

Abel Amca yatağında gözlerini açtığı vakit, karşısında ilk gördüğü, Cresville'den hususî olarak getirdiğimiz Dr. Haley oldu. Hemen ağzını oynatarak bir şeyler söylemeye çalışan Amca, ancak fısıltı gibi bir sesle şunları mırıldanabildi: «Floridada ortalığı alt üst eden müthiş bir kasırgadan sonra da gene böyle...»

Fakat Dr. Haley: «Konuşmasanız iyi olur, diye sözünü kesti. Korkarım ki (Arkası 14. sayfada)

DAVETSİZ MİSAFİR

Nakleden: Leylâ BEKEM

A dı Achilles Nikoupoulos'du. Fakat herkes onu 'Hot-Dog-Niki' diye çağırırdı. Bodur boylu, çelimsiz, çirkin bir delikanlı idi. Şehrin dışında, kasabaya götüren asfalt yolun kenarında bir benzin deposu ile bir meyhane işletirdi. Meyhanesi pek sapa yerde olduğu için daimî müşterileri yoktu. Fakat gün olmazdı ki oradan geçen yolcular otomobillerini doldurup, Niki ile kadeh tokuşturmasınlar.

Sisli, tatsız bir hava vardı o akşam. Niki meyhanesinin bir köşesinde durmuş bulaşıkları kuruyor. du. Fakat gelen var mı diye gözü hep dışardaydı. Sabahdan beri kimse kapısını çalmamıştı. Bir ara meyhaneyi kapatıp, gidip yatmayı dahi düşündü. Birden sisler içinde sessizce ilerleyen bir gölge gördü. 'Bir müşteri geliyor' diye mırıldandı. Ellerini önüne kurularak büfenin arkasına geçti, gaz lambalarını yaktı. Kadehleri hazırladı.

— Akşam şerifler hayırlı olsun.

Adam cevap vermedi. Başı ile zoraki bir selâm vererek, büfenin önündeki üç ayaklı iskemlelerden birine ilişti. İri yarı, izbandut gibi bir adamdı. Niki onun yanında, olduğundan daha da zayıf ve sıska duruyordu.

— Bir bira. Bir çift sosis. Fakat elini çabuk tut. Hiç vaktim yok. Adam Niki'nin getirdiği yiyeceklere öyle bir saldırdı ki aylardan beri yemek yüzü görmemişti sanki. Niki böyle istahla yemek yiyen müşterilerden pek hoşlanırdı. Sırtarak,

— Pek acıkmışsan dedi.

Adam duymamazlıktan geldi. Niki 'Canın isterse' der gibilerden omuz silkip bir iskemle çekti, oturdu. Tam o sırada dışarda ayak sesleri duyuldu. Adam doğrulup dışarıya kulak verdi sonra elini arka cebine atıp bir

tabanca çıkardı. Niki korkusundan ne yapacağını şaşırdı.

Adam,

— Bana bak! diye bağırdı. Gevezelik edersen kurşunu yersin. Polis peşimde. En ufak bir imada bulunursan ikinizi de yere sererim.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Niki'nin gözleri korkusundan fal taşı gibi açılmış, alnında iri iri ter taneleri birikmişti.

Haydut,

— Kendine gel! diye bağırdı.

Niki bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat kelimeler sanki boğazında düğümlenip kalmıştı.

Niki açılan kapıdan içeriye Nahiye müdürünün girdiğini görünce bir iki yutkunduk sonra güclükle,

— Merhaba Şerif diyebildi.

Şerif hayduta bakarak,

— Merhaba Niki dedi. Müşterin

kim?

Nikinin cevap vermediğini görünce hayduta sordu.

— Siz kimsiniz?

Haydut Niki'ye tehditkâr bir bakış fırlattı. Zavallı Niki onu,

— Arkadaşım Joe. Yabancı değil

diye tanıttı.

Sesi okadar sakindi ki buna kendisi bile şaşı.

— Joe Miami'de ağbeyimle beraber bir han işletir.

Şerif Finley'in bu cevap üzerine içi rahatlamıştı. Bir sandalye çekip oturdu.

— Bana bir soğuk bira dedi. Bilsen başım çatlıyacaktı gibi ağrıyor.

Yine bir vak'a oldu. Bankayı soymuşlar. Muhasebeci Grady de yarım saat evvel kaldırıldığı hastahane ölü.

Coni de sır olmuş.

Niki'nin Joe diye tanıttığı müşteri sordu,

— Ne kadar çalışmış?

— Tam 18.000 dolar. Birkaç saniye süren bir sukûttan sonra Niki,

— Karınız nasıl oldular Şerif? diye sordu. Rahatsız olduğunuzu söylüyordunuz. Üstelik gece yatısına gelen bir de davetsiz misafiriniz var. Zavallı çok yorulacak.

Şerif önce hayretle Niki'ye baktı sonra,

— O mesele hallolundu dedi. Karım rahatsız olduğu için misafirin başka yerde gecelemesini temin ettim. Haydi artık gideyim. Allahaismarladık Niki. Allahaismarladık Joe. Nikinin ağabeyine selâmlar.

Şerif kapıdan çıkınca Niki oradaki iskemlelerden birine bitkin bir halde yığıldı kaldı. Haydut sırtarak,

— Yaşa be dedi. İş iyi idare ettin. Haydi şimdi bana birkaç sandviç hazırla da yanıma alıp gideyim. Yalnız bilmiş ol birisini çağırarak olursan ve düşünmeden lâf edecek olursan kurşunu yersin. Biri ölmüş zaten, sen de öbür dünyayı boylarsan bence farketmez.

Niki titriyen elleri ile sandviçleri hazırladı. Sarıp paket yaptı.

— İki paket de sigara ver.

Haydut hepsini cebine yerleştirdikten sonra Niki'ye tabancasını gösterip gitti. Gecenin karanlığında kayboldu.

Fakat birden bir tabanca sesi duyuldu. Niki'nin yüreği ağzına geldi. Bunu ayak sesleri takip etti. Şerif eşikte göründe.

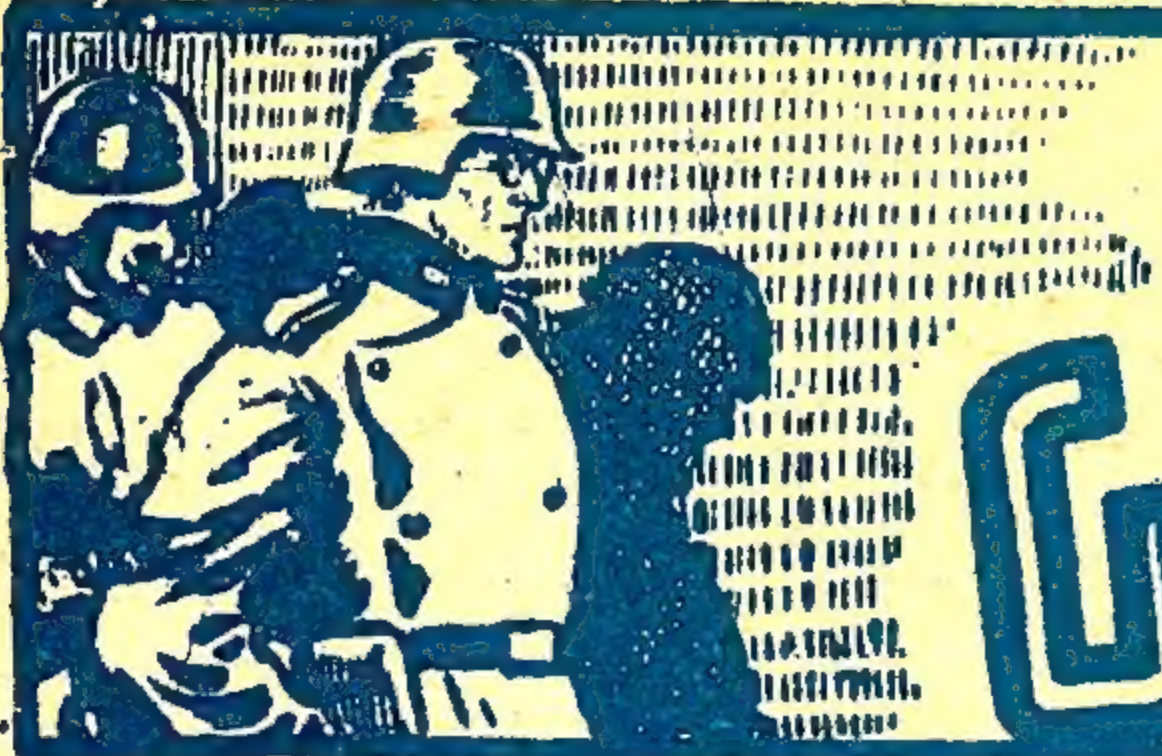
— Tamam herifi temizledik.

— Niki'nin sesi kasılmıştı, kekeliyerek,

— Demek anladınız.

— Evet. Karımın hatırlamı sorunca, önce amma da saçmıyor diye düşündüm. Fakat sonra davetsiz misafirden bahsedince vaziyeti kavradım. Ağbeyin olmadığımı da hatırladım. Aferin sana. Bunun mükâfatı nedir biliyor musun? 1800 dolar.

GİZLİ VAZİFE!

HAYDİ DOSTLARIMI.. ANNEM DE ME..
Zİ BULALIM. ŞİM. RAK EDER
DI BOB'UN YANINDA OLMAYI İSTER. DİM

118

NE KORKUNÇ MANZARA.. HARP SEHİR ARTIK RUS
BOYUNCA KADİTLERİ ÇIKMIŞ LARIN ELİNDEYDİ
ZAVALLI İNSANLAR..

MİŞELİNLE ALEN ARKA-
DAŞLARINA KAVUŞTULAR

AMERİKAN U. ACABA BOB
ŞAKLARI.. NEREDE.. LE.
NEREDE İSE İ- NA'NIN ÖLÜSÜ
NER- İLE KAYBOLDU

TAM BU SIRADA BOB GELDİ. YÜZÜ SAPSARI, GÖZLERİ YAŞLI
KİMSENİN AYAK BAS MIYACAĞI BİR BAH. ÇEYE GÖMDÜM
ZA- İDİ
VALLİ
DOS-
TUM..

ANLA. DİM..
ABLAM ARTIK GEL MİYECEK.. BEN YAL-
NIZ NE YAPACA- CAĞIM?. ABLA..

BENİMLE GEL.. SENİN BAZAN OLAYIM. İSTER MİSİN?
BENİ DE UÇU- RUR MUSUN?

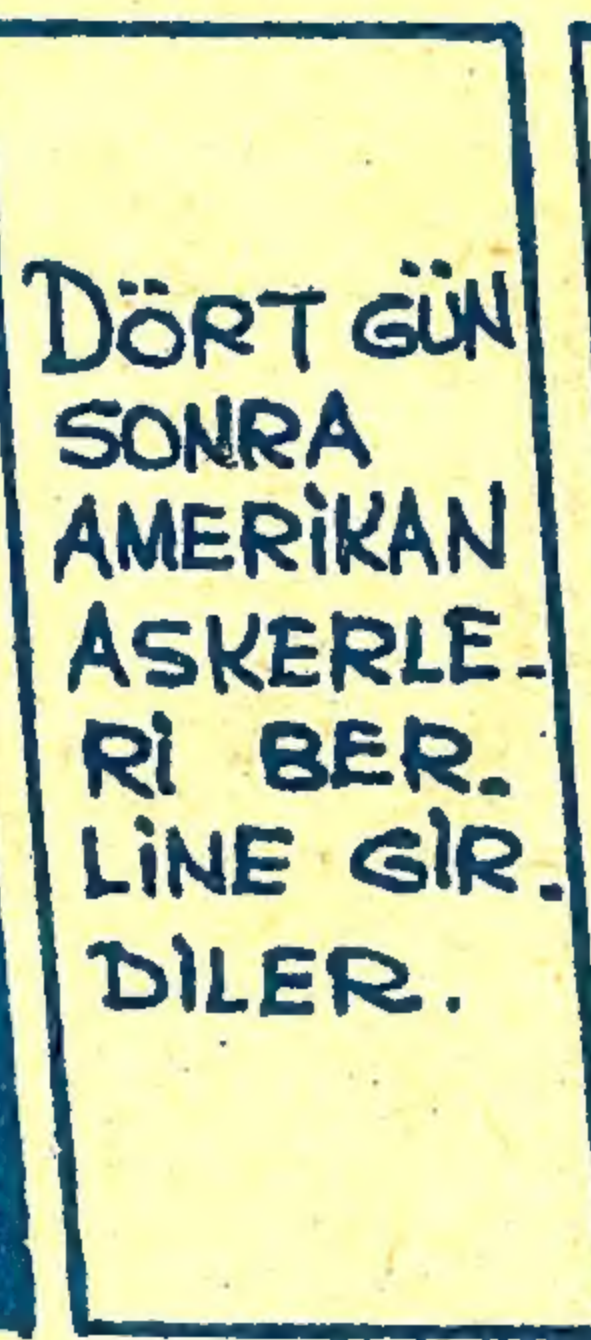
TABİİ YAVRUM. SANA TAYYAREYLE UÇMASINI ÖĞRE TİRİM. BÜYÜYÜNCE SEN DE YALNIZ BAŞINA TAYYARE İDARE EDER SİN OL- MAZ MI OLUR

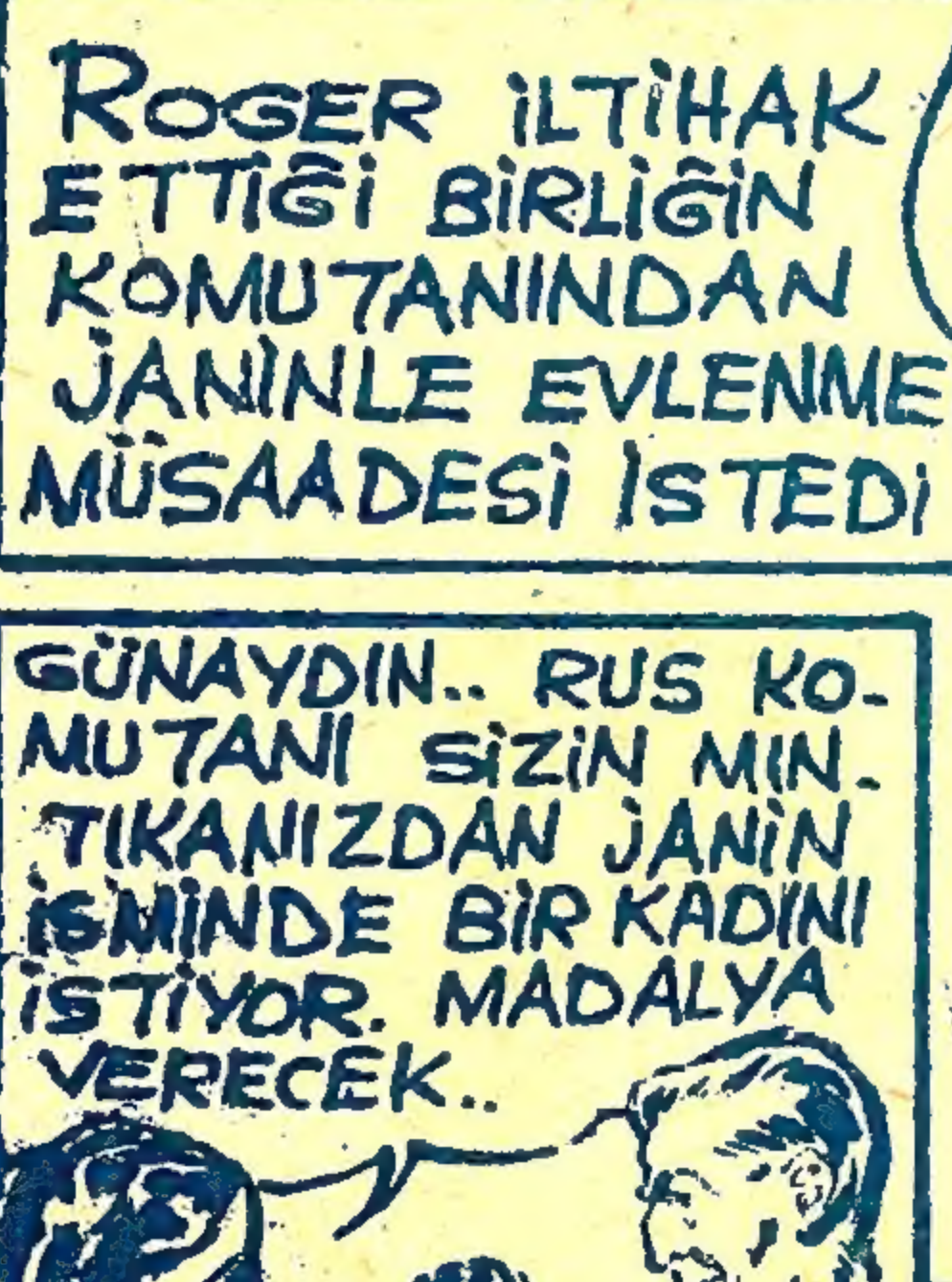
BİZİM SEVGİLİ LENAMIZ DA BİZİ GÖKYÜZÜNDE KORUR DEĞİL Mİ
EVET

ARTIK ARTIK HARP BİTTİ BU ANNE.. İYİ GÜN- LER YAŞIYACA. GİZ.
RAĞA ALLAH HAYIR VE İYİLİK VER SİN.

DÖRT GÜN SONRA AMERİKAN ASKERLE- Rİ BER. LINE GİR. DİLER.

ROGER İLTİHAK ETTİĞİ BİRLİĞİN KOMUTANINDAN JANİNLE EVLENME MÜSAADESİ İSTEDİ

YAVRUM.. HARP HALİNDE İNSAN HEYECANLA- RINA DAHA ÇOK HA- KİM OLMA LİDİR
FAKAT O BENİM HAYA TIMI KURTAR- DI.

ÖYLEYSE ÜÇ AY SON- RA EVLE- NİRSİNİZ. VAZİFEME BAŞLI- YACAGIM.. DAHA EWEL OLMAZ MI?

KOMUTAN TAM CEVAP VERECEKKEN EMİR ERİ BİR RUS KADIN. PİLOTUNUN GELDİĞİNİ HABER VER- Dİ
İÇERİ ALINIZ. BUYURSUN..

GÜNAYDIN.. RUS KO- MUTANI SİZİN MIN- TIKANIZDAN JANİN İSMİNDE BİR KADINI İSTİYOR. MADALYA VERECEK..

PEKİ.. BU GENÇ KIZI SİZE VOLLA- RIM.

OH.. MERHABA DELİKANLI TEBRİK EDERİM.. İYİ İŞ BECERDİN.. NATALİ TAM ÇIKAR- KEN ROGERİ GÖRDÜ.

TEŞEKKÜR EDERİM NATALİ. ARKASI VAR

118

MANDRAKE

MANDRAKENİN BİR
EL HAREKETİYLE
TABANCA LAR KE-
LEPÇE OLDU.

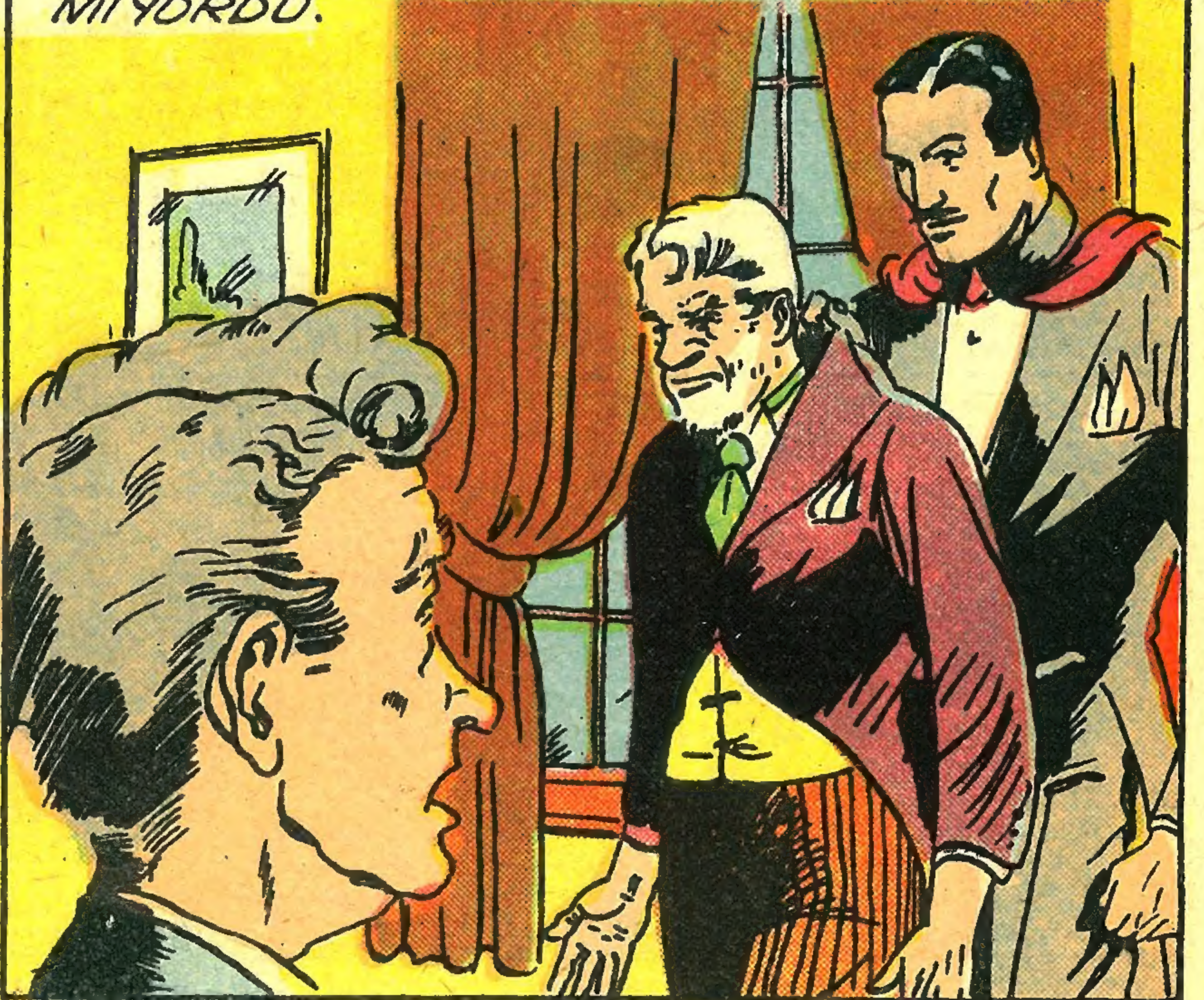
APTULLAH VE ARKADAŞLARI YAKLA
ŞIYORLARDI.

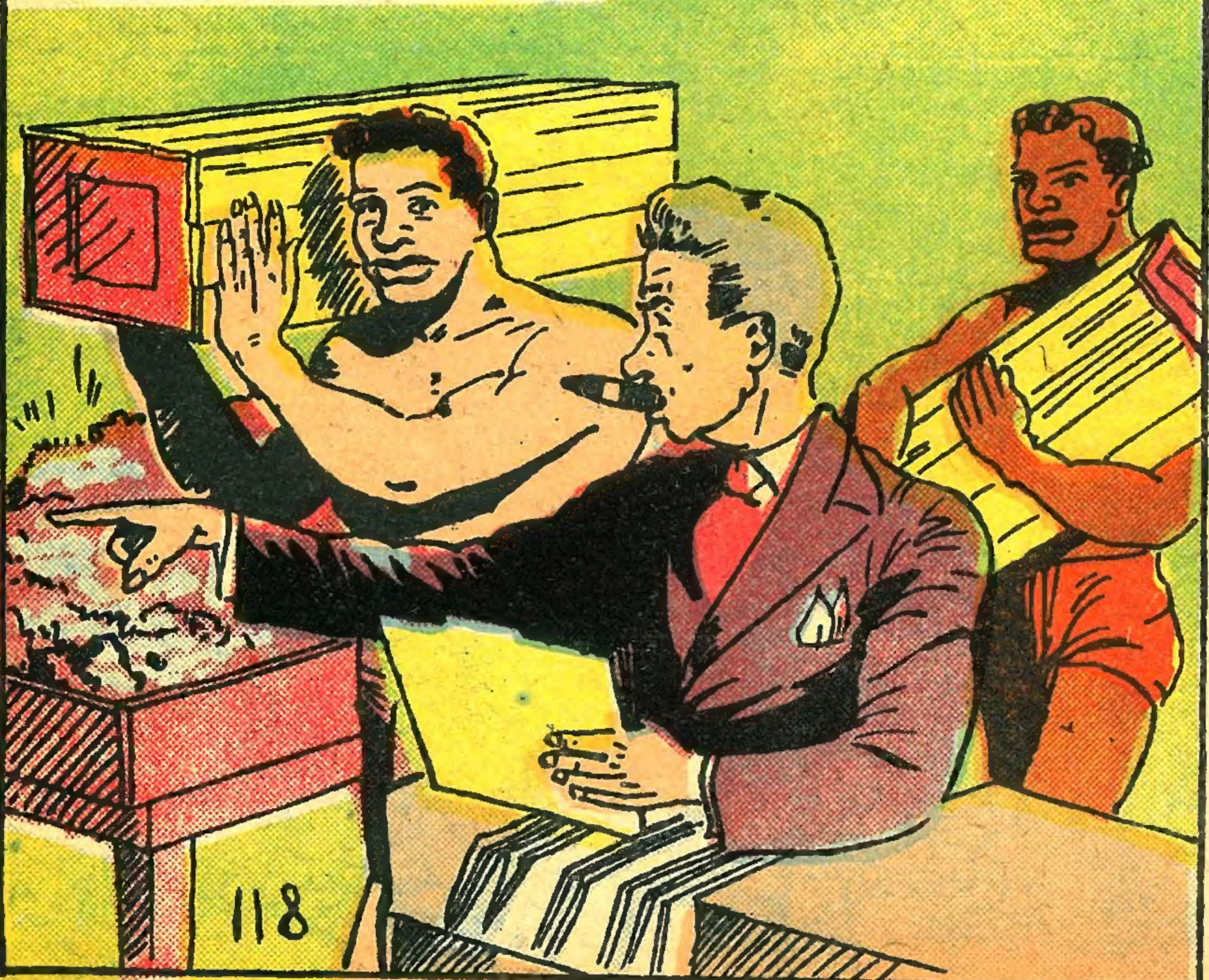
DARU BÜTÜN HIRSIZLARI ESİRETTİ.

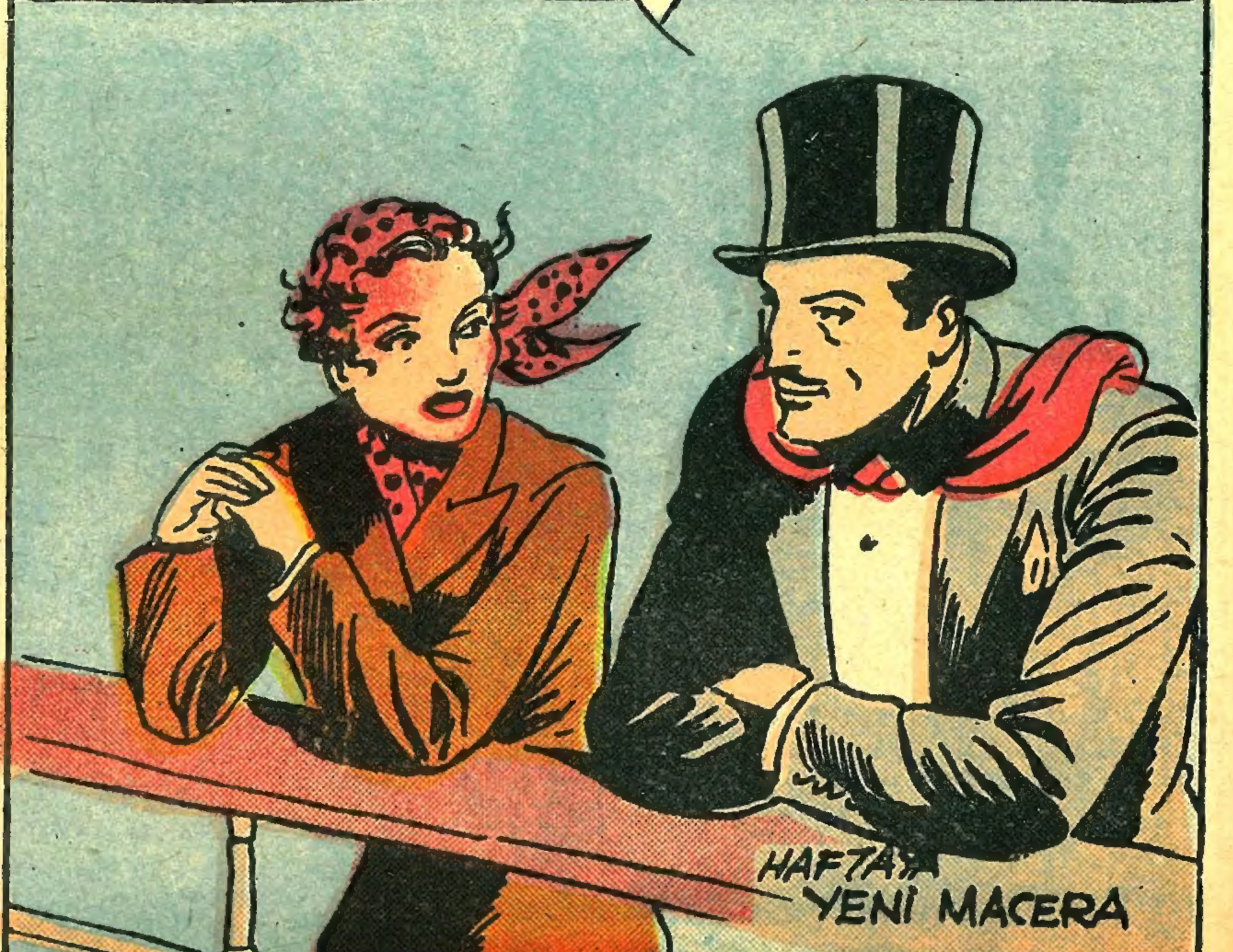
HAYDUTLARIN ŞEFİ, ADANIN VALİSİNE
TESLİM EDİLDİ. VALİ GÖZLERİNE İNANA-
MIYORDU.

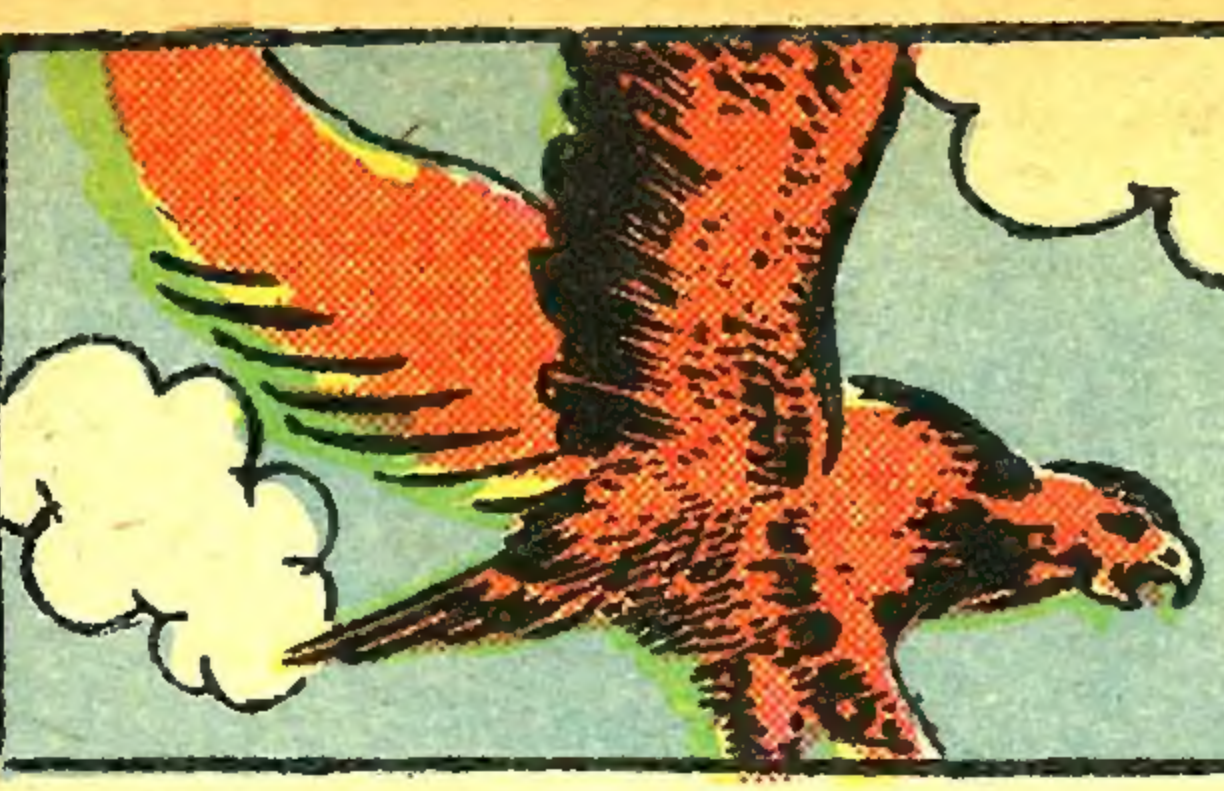
HIRSIZLARIN BÜTÜN HAZİNELERİ MÜSA-
DERE OLUNDU. FAKİR ADA HALKI BİRDEN-
BİRE ZENGİNLEŞTİ.

BİZİM BAŞIMIZA GELEN PIŞMIŞ TAVU-
ĞUN BAŞINA GELMEMİŞTİR. ARTIK YATLA
DAHA SAKİN BİR YER ARAŞTIRALIM..

HAFTAYA
YENİ MACERA

GÖK SÜVARİ

ALO.. DOKTOR MELZER İLE
GÖRÜŞMEK İSTİYDÜM.

SÖYLİYECERLERİ.
NİZİ BANA SÖY-
LEYİN..

HAYIR.. BİZZAT DOK-
TORLA GÖRÜŞMEK
İSTİYÖRÜZ..

BİR DAKİKA.. VE-
RİYÖRÜM..

48/1

SENİ İSTİ-
YORLAR
BABA..

POLİS DEĞİL Mİ?
KEŞKİ YOK DE-
SEYDİN..

ALO.. BEN DOKTOR MEL-
ZER.. NE İSTİYORSUNUZ?

KÖR ÇOCUĞU ARIYOR.
SANIZ MERAK ETME-
YİN.. BENİM YANIMDA..

NASIL? ÇOCUK ORADA MI?
ÇOK ŞÜKÜR.. BİZ KİMSİNİZ?

İSMİMİ SÖYLEMİYECE-
ĞİM. YALNIZ ÜZÜLMEME-
NİZ İÇİN HABER VERİYD-
RUM.. DAYISI KONT U-
BALDO'YA BEN BİL-
DİRİRİM.

ALO ALLO!.. BAYAN.. ÇOCUĞUN MES'ULİYETİ
BENİM ÜZERİMDE.. YOKSA SİZİ POLİSE HABER
VERECEĞİM..

118/1

DOKTOR
MELZERİN
TEHDİTLERİ
BOŞA ÇIKTI.
KARŞISIN-
DAKİ TELE-
FONU KAPA-
DI.

NE DİYOR
BABA?

MAKSİMİLYAND BİR KADIN TA-
RAFINDAN BULUNMUŞ AMA
KADIN KİM OLDUĞUNU SÖY-
LEMİYOR. UBALDO'YA HABER
VERECEKMiŞ.. DAYISI OLDU.
GÜNÜ NE BİLİYOR?

BUNDA BİLME-
YECEK NE VAR..
ÇOCUK SÖYLE-
MİŞTİR..

OLABİLİR.. FAKAT NEYE İS-
MINİ GİZLİYOR. UBALDO-
DAN PARA MI SIZDIRACAK?

48/2

MARGRİT ŞEYTAN ŞEYTAN GÜLDÜ

KİMBİLİR BABA..
BELLİ OLMAZ Kİ..

FAKAT.. SEVGİSİ TEHLİKEYE DÜŞÜ-
YORDU..

DEMİK ORORO TUJON'DA..

Kont Ubaldo, hasıl olan
kanımızdan Eleonoreyi bilmem
küsük fikirle Doktor
Melzerin eline tecrübe
tahtası yapmaya verdin.
Bunu duyunca senden
Kaçtım. Seni bir daha
görmemeğe and içtim.
Fakat yeğenin Maksi
milyonu benim yanına
geldi. Bu sana haber
vermek mecburiyetindeyim.
Fakat...

BÜYÜK
ŞAŞKINLIĞI
OKUMASINI
YARDA BI-
RAKTI..

"KANIMIZDAN HASIL OLAN KÜŞÜK
ELEONORE.." BU DA NE DEMEK?

BİRDENBİRE
KENDİNİ TO-
PARLAR..

SAKIN HA ORORA'NIN BEN-
DEN BİR KIZI OLMASIN..
.. BENİM KIZIM HA..

118/2

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 29

Henüz uzun uzun konuşmağa fırsat bulmadan Mollabeyin geldiğini haber verdiler. Mollabeyin Eniseyi köşkte görmesi muhakkak büyük bir felâket doğuracaktı. Dairenin ikinci bölümünü işaret ederek Eniseyi oraya soktum ve Adnana babasına bir şeyden bahsetmemesini söyledim. Bütün köşk tenbihliydi.

Zaten Mollabey doğrucu kendi dairesine çıkmıştı. Bazı evrakı almağa geldiği anlaşıldı. Ayak üstü oğlunu ziyaret etti. Onu daha iyi buldu. Doktora memnuniyetinden bahsetti. Bana karşı mahcuptu. Bir zarf içinde benim ve ayrı bir zarfta doktorun aylığını bıraktı ve ayrılırken:

— Köşk ve personel emriniz altındadır Emel Hanım, dedi. İstikbalinizi daha insaflı olarak düşünmenizi rica ederim. Emirlerinizin dinlenilmesi için tekrar direktif vereceğim.

Çabucak gitmesi benim için daha iyi olmuştu. Enisenin köşke gelişini Mariden baska bir hizmetçi bilmiyordu. O gün daire yalnız

gibi durarak dinliyordum. El kaldırmalarına, haykırmalarına karşı kayıtsız gibiydim. Bu onu büsbütün iğzap ediyordu. Nihayet sıra bana geldi ve:

— Karşınızda herhangi bir kısrak teslim eder gibi muhteris ve canı yeğeninize vermeğe kalktığınız bir kız var. Beyefendi, dedim. Bu kız ne sizden, ne de sizinkilerden korkar. Boşuna bağırmaңыз. Bahusus kuvvetinizi, kudretinizi kapının önünde iki silâh patladığı zaman gösteriniz. Siz korkak ve vicdansız bir insansınız. Ben sizi beni müdafaa edecek sanırdım. Siz kaçtınız ve benim bulunduğum yeri haber verdiniz. Ben artık gidiyorum. Hayatımdan ümidimi kestim. Beni illetli bir kız ettiniz.

Belki kendi hareketinden kendisi utanmıştı. Şaşaladı, sonra:

— Benim kim olduğumu sen daha anlamadın, dedi.

— Belki, dedim. Fakat siz bana kendinizi çok fena tanıttınız. İnsaflı, medenî, erkek doğmuş ve makul bir insan olduğunuzu da görmek isterim. Alçak bir yeğenin

İlk sözü:

— Baba, sadece erkeğine sadakatî yüzünden başına gelmedik kalmıyan Eniseye yapacağın hakareti bana yap demek olau.

Zavallı adamın gözleri dopdoluydu. Ben iç kısma giderek:

— Enise abla, rica ederim geliniz, dedim.

Gözleri kıpkırmızı olan genç kadın ortaya çıktı. Köşke geldikten sonra bütün teessürüne rağmen gayet iyi giyinmesini temin ettiğim Enisenin gelişini küçük salonda başka bir hava yarattı.

Kadının yüzünde asalet vardı. Hafif uzayan bu üzüntülü yüzde, simsiyah saçlarında ve iddialı büstündeki güzellik Mollabeyi, onu yeni görmüş gibi şaşırttı. O bu aileyi kuvvetlendiren bir şahsiyetti.

Enise ilerledi. Bütün kin ve nefretini yendi. İhtiyara doğru gidip elini istedi. O da uzattı. Enise bu eli öptü. Mollabey de onun aydınlık alnına dudaklarını dokundurdu. Ortada esen hava ona her şeyi anlattı ve:

deşi olduğunu anlamıştı.

Salona ben çıktım. Her ikisini de selâmladım. İhtiyar adam:

— Ben Enisenin babasıyım, dedi.

— Anladım efendim, dedim.

Çünkü yarınızdaki Ali beydir. Beni öldürmek için iki defa üstüme ateş etmek istemişlerdi.

Ali bey hırslından titriyordu. İhtiyar pek heyecanlı ve müteessir bulunuyordu. Hiç çekinmeden oturdum ve anlattım:

— Beyefendi, iş arıyan fakir bir kız olarak bu aileye karıştım. Fakat sonradan tesiri bir durum kazandım. Beni sükunetle dinlemenizi rica ederim. Mollabey bir hata yaptı. Bu hatada biraz mazurdur. Neslinin idamesini istiyordu. Oğlunu bir başka kadınla evlendirecekti. Kendisi kasitlerin kurbanıdır. Yeğeni hem kendisini, hem de oğlunu ortadan kaldırmak için doktorluğuna güvenerek yavaş yavaş onları öldürmeğe yeltendi. Adnanı kokaine alıştırdı. Eğer vaktinde müdahale edilmeseydi çoktan çıldırırdı. Enise Hanıma da birtakım ilaçlar verdi. Onu da hasta düşürdü. Ben bu kasit ve hakikatleri ortaya çıkarttım. Çok asil, çok kibar ve güzel olan Enise Hanım bana gönderdiği bir haber vardı. Kocasını seven bir kadın mazurdur. Sizler de bu sevgiyi biliyorsunuz. İşte bu yüzden Ali bey beni ortadan kaldırmaya teşebbüs etti. Halbuki ben bir engel değil, sizler için bir dosttum. Birçok insan içinde Ali beyin üzerime ateş etmesi kendisini mahkûm ettirecekti. Ben bunu istemedim. Aileniz büsbütün perişan olacak. Böyle bir iş arayışını büsbütün açacak. Nihayet Mollabeyin burada bulunmamasından istifade ederek Enise hanımı kaçırdım.

İhtiyar hayretle yüzüme baktı:

— Siz mi kaçırdınız?

— Evet, dedim. Fakat ben bu memleketteki usulle kaçırmadım. Onun zaafını biliyordum. Kendisine eski kocasının pek fazla hasta olduğunu ve kendisini bir defa daha görmek istediğini yazdım. Mektubumu götüren adam onu aldı ve kimseye göstermeden bana getirdi. Enise Hanım buradadır ve dünden beri ikinci defa olarak Adnan beyle evlenmiştir.

İhtiyar kıpkırmızı kesildi:

— Kızım, doğru mu söylüyor--sunuz?

— Müsaade ediniz.

Salondan çıktım. Adnanla Enisenin nikâh cüzdanını alıp getirdim ve ihtiyara uzattım:

— Buyurunuz. Kızınız Enise Hanım kanunî bir nikâhla Adnan Beyle evlenmiştir. Size şunu da söyleyeyim ki onlar birbirinden nikâhında olarak öleceklerdir. Her ikisi de birbirine hayrandır. Hicran aylarının verdiği ıstırap onları birbirine daha kuvvetli olarak bağladı.

Ali Bey homurdanır gibi:

— Ya Mollabey, dedi.

— Mollabeyin tesiri olmasaydı bu kadar çabuk nikâh olamazdı.

Baba oğul birbirlerine baktılar. Şaşkın bir vaziyetteydiler. Önceden tertiplemediğim gibi Mari gelerek yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Ayağa kalkarak kendilerine yemeğe buyurmalarını rica ettim.

(Arkası var)

Enise onun elini öptü. O da kendisini tutmağa muvaffak olarak genç kadının alnından öptü. Fırtına böylece zararsız savuşturulmuştu.

onlar için hazırlandı. Adnanda büyük bir sükunet ve mağmuniyet vardı.

Mollabey köşke gelip kalsa da Eniseyi göremeyecekti. Öyle sıkı bir tertibat alınmış, daireler öyle tanzim edilmişti.

Celil muntazaman vizita yapıyordu. Günde iki nöbet bakılan hastada el ve baş titremeleri vardı. Büyük bir zafiyet içindeydi. Fakat umumî ahvali gayet iyi idi. Eğer neşeli bulunsaydı tamamiyle iyileştğini söyleyebilirdik.

Bütün bir hafta hâdisesiz geçti. Bir akşam geç vakit Mollabey telefonla Enisenin köşkte olup olmadığını sordu. Nasıl olsa meydana çıkacaktı. Kendisine «Evet» cevabını verdim. Mollabey telefonu hemen kapattı. Sabahın pek erken bir saatinde köşke geldi. Hiddetinden tırtir titriyordu.

Karşılaşmamız pek heyecanlı oldu. Üstüme üstüme yürüyor, yumruğunu sallıyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Karşısında bir heykel

ailenize yaptığı zararları telâfi etmeniz lâzım. Eniseyi buraya ben getirdim, onu oğlunuzla bir araya ben kodum.

— İyi mi yaptın sanki. Kardeşi yollarımı kesiyor, nerdeyse buraya da gelecek. O delinin biridir. Adana çalkanyor. Sözde ben kaçırmışım.

İşi tatlıya bağlamak için:

— Beyefendi, dedim. Yapılacak bir iş var. Mümkün olduğu kadar süratle bu çifti nikâhlayalım. Siz sözü geçen bir insansınız. Bu nikâh olunca bütün ağızlar kapana-cak ve zamanla o aile ile bir dostluk teessüs edecektir. Eğer siz buna el uzatmak istemiyorsanız ben bütün işleri yoluna koyarım.

— Ya Adnan, o kabul edecek mi?

— Bu ciheti asla düşünmeyiniz Beyefendi.

— Yürü bakalım, soralım kendisine.

Birlikte daireye gittik. Adnan tamamiyle soluk ve endişeliydi.

— Mümkün olduğu kadar erken nikâhlanmanız için şimdi Adanaya gidiyorum, dedi. Ve bana nasıl bir adam olduğunu göstermek istemişmiş gibi gururla baktı.

Ertesi gün öğleden sonra üç otomobille Mollabeyin nikâhını kıyan memurlar yine köşke gelmişlerdi. Merasim kısa sürdü. İkinci defa gelin olan Enise mütemadiyen ağlıyordu. Adnan en küçük bir müşkülât göstermedi. Celil nikâhın şahitlerinden birisi durumundaydı.

O akşam büyük salonda hep birlikte yemek yedik. Mollabeyde mariz bir neşe vardı. Enise salonunda piyano çaldı. Fakat içi tamamiyle kırık, gözleri dopdoluydu.

Ertesi gün ihtiyar bir adamla bir gencin geldiğini haber verdiler. Mollabey fena halde korktu. Gelenlerin Enisenin babasıyla kar-

BURADAN NE ZAMAN GİDECE-
CEĞİZ

55

DÜŞMANIMA SATILMIŞ SEFİLLERE
BU AKŞAM İÇİN BİR GEMİNİN-
HAZIR OLMASINI BİLDİRDİM.

DEMEK BU AKŞAM Gİ-
DİYORUZ? ATMACA REİS GEL-
SİN ÖYLE..

ADALAR KRALİÇESİ

TABİİ BEKLİYELİM
BEN ONUN SAYESİNDE
KURTULDUM. PEKİNE
REYE KAYBOLDU?

BİR TUZAĞA
KURBAN GİT-
MESİNDEN
KORKUYORUM.

ON A FENALIK EDENİN..
ADADA TAŞ ÜSTÜNDE TAŞ
BIRAKMAM..

VAY HALİNE

SEN BANA DEĞİŞMİŞSİN DİYOR-
SUN AMA.. SEN BENDEN KÖTÜ
İNSAN OLMUŞSUN..

BENİ AFFET SEVGİLİM.. GİDİP
ADAMLARIMA TALİMAT VEREYİM
SEN DE HAZIRLAN..

JOFRE DE BİR TÜRLÜ GELME-
Dİ. O GELMEDEN BİR YERE
GİTMEM.. NE OLDU ACABA..

ŞU PUPA YELKEN UZAKLAŞAN
GEMİ DE NESİ.? BİZİM GELDİ-
ĞİMİZ GEMİ.. ONA KİM HARE-
KET EMRİ VERDİ?

GEMİDEN KAÇANLAR AMİRALIN
KARA RUHU OLAN NİBBİO İLE
BİRLİKTE KAÇIYORLARDI.

RÜZGÂR MÜSAİT. BİZ DE
GAYRET EDERSEK ONLARDAN
EWEL YETİŞİRİZ

ŞATONUN BİR ODASINDA..
BEN DELİRDİM GALİBA..
EWELCE ÖTEKİNDEN NEF-
RET EDİYORDUM, ŞİMDİ DE
BUNDAN.. NE OLACAK BE-
NİM HALİM BÖYLE?

ARKASI VAR

ZORAKI KATİL

Yazan: M. YAMAN

Teraviden dönüyordu. Ramazanın son günleriydi. O akşam uzak bir semtteki selâtin camiîlerinden birisine gitmişti. Kestirme olur diye yangın yerine saptı. Dalgın dalgın ilerlerken kulağına bir inilti geldi. Dinledi. Sesin geldiği tarafa doğru yöneldi.

Yerde, kanlar içinde bir adam yatıyordu. Müslüman adam, merhametli adamdı. Mübarek günde bir yaralıya yardım etmekten kaçınmazdı. Karanlıkta iğildi. Seslendi, sor-du. Kısık bir ses, can havliyle "Beni Mavnacı Kerim vurdu" diye söylendi. Sonra iki titreyen el Nazminin kâh yakasını, kâh bileklerini kavradı, sıktı, titrediydi, ayakları tepindi, nihayet boğazından bir feryatla karışık kan fışkırdı. Nazminin üstünü, başını buladı. Yaralı ölmüştü.

Bu sırada uzaktan uzağa düdüklery duyuldu. Pat pat ayak sesleri geliyordu. Cadde yakındı. Ölüden fena halde korkmuş bulunan Nazmi doğruldu. Biraz sonra koşmağa başladı. Karşısına çıkan ilk gölgeye haykırdı:

— Öldü, öldü. Orada..

Çenesi titriyor, sesi boğuluyor du. Başına biriktirler. Kendisini karakola götürdüler. Bildiklerini anlattı. Mendili ile üstündeki kanları siliyordu. Evine gitmeğe kalktı. Bırakmadılar. Karakolda bir odada sabahladı. Sabahleyin erkenden kendisini adliyeye götürdüler. Sor-gu hâkimi ona aklının ermediği şeyler sordu. Yine bildiklerini anlattı. Tahkikat yapıncıya kadar bırakılmıyacağına anlattılar.

Sahur yemeden oruca niyet etmişti. Yorgunluktan hali haraptı. Dairesine gidememiş hattâ bir haber yollıyamamıştı. Mübarek günde başına gelenleri düşünüyor, yangın yerinden geçtiğine ve yaralıya yardım etmek istediğine canı sıkılıyor-du.

Dar darına geçinen bir memurdu. Çocuğu hastaydı. Kira evinde oturuyorlardı. Ertesi gün karısı onu cezaevinde ziyaret etti. Çocuk kucağındaydı. İki gözü iki çeşme ağlıyordu. Nazmi de ağladı ve başına gelenleri anlattı. Sonra yine tevek-külle:

— Hakikat meydana çıkar, dedi. Ne yapalım, alımıza yazılmış.

Bayramı cezaevinde yaptı. Üstü başı kanlı ve koşarken yakalanmıştı. Ölünün elinde onun ceketinin düğmesi bulunmuştu. Onun kanlı parmak izleri de ölünün boynunda. Fakat cinayete sebep bulamıyorlardı. Üçüncü mahkemede ağladı. Hakikatini bir daha söyledi. Teravi arkadaşlarını şahit olarak gösterdi. Fakat kimse böyle işe girişmek istemediği için onun o akşam teravide bulunup bulunmadığını bilmedikleri.

ni söylüyorlardı. Tamam üç ay cezaevinde yattı. Sıkıştırdılar, sorgu sor-gu üstüne sordular. Evi arandı, karısı ayrıca sorguya çekildi. Çocuğun hastalığı ve geçim zorluğu yüzünden bir cinayet yaptığı sanılıyor-du. Fakat bıçak bulunamamıştı. Diğer taraftan Mavnacı Kerim de ele geçmiyordu. Nihayet aleyhindeki deliller onu altı yıl hapse mahkûm ettirdi. Fakat Allah büyüktü. O iki gözü iki çeşme ağlarken bir başka cinayet işlendi. Mavnacı Kerim a-

dında yeni bir sabıkalı bir başkasını öldürmüştü. Bu ölenin dostu olan kadın mahkemeye bir istida ile müracaat ederek İbrahim adındaki eski kocasını da Mavnacı Kerimin öldürdüğünü anlattı. Delillerini de ortaya koydu.

Nazmiyi salıverdiler. Salıverdiler ama dairesinde yerine başka bir adam almışlardı. Kadroda münhal olursa onu tercih edeceklerdi. Kendisini kaatil sandıkları için ev sahibi karısını ve çocuğunu evden çıkartmıştı. İstanbulda tanıdıkları ve yanına sığınabilecekleri kimse yoktu. Karısı eşyasını sokak ortasına bırakarak bir camiye sığınmış, çocuk sefil bir halde ölmüştü.

Felâketi haber alan karısının babası Bursadan kalkıp gelmiş, kadını alıp götürmüştü.

Biricik evlâdını kaybeden ve

yuvası yıkılmış olan Nazmi şimdi aç ve sefil bir halde sokaklarda dolaşıyordu. Kayınpederi zengin ve onurlu bir adamdı. Avukatlar tutmuş, mahkeme açmıştı. Namusu lekelenmiş, karısına şimdiye kadar bir oh dedirtmemiş olan bir adamın bundan sonra da rahat ettiremeye-(Arkası 14. sayfada)

93

Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANII

15

SEN KİMSİN? ÖLDÜRDÜĞÜN TAY. BENDEN NE FANIN KARDEŞİYİM İSTİYORSUN. ÖCÜMÜ ALACA. GİM.

UNUTMA.. İLKÖN. ADIM HALMA. CE HAYATINI KUR. LD. İSMİMİ ÖĞ. TARDIM. ONU KEN. RENECEKSİN. Dİ. HATASI ÖLDÜR. DE ELİNE. DÜ. ADIN NE. NE GEÇECEK SENİN.

GEMİCİ TABANÇASINI ÇIKAR. Dİ İHTİYAR DOĞRULDU. SANA BİR DAKİKA MÜALET

NEYE MÜALET JERİ. YORSUN. BÜYÜK VE ASİL BİR BEYE BEN. ZİYORSUNUZ.

SENİN DE BEYİN VAR MI? OLMAZ OLUR MU? FARAT NEREDE OL DÜĞÜNÜ BİL. MEM. ADINI. BİLMEM BRÖ. TANYA PRENSİ İDİ.

GÖRSEN TANIR. İTAAT EDER Mİ. SİN? TABİİ.. BEN ÖNÜN RÖLE. SİYİM. ÖL DESE ÖLÜRÜM. AMA SEN LAFI DEĞİŞ. TİRDİN.

BANA BAK. SEN NE YAPARSA YAP. AMA DÜŞÜN Kİ KARDEŞİNİN HATASI YÜZÜN. DEN YÜZLER. CE İNSAN CAN ÇEKİ. ŞİYOR.

KARDEŞİN JAZİFESİ. Nİ TAMAM YAPSAY. Dİ TOPLAR TAMAM OLURDU. VE BU ÇAR PİŞNAYA KUWETLİ GİRERDİK. ANLA. DİN Mİ?

RAHAT RAHAT FRANSAZA VARIR. KRALA VE VANDİLİ. LERE YARDIM EDERDİK. BEN BUNU YAPA. CAK. TIM.

SEN SÖZÜNÜN ERİ DEĞİLSİN.. DİN. SİZ NAMUSSUZ HERİFİN BİRİSİN. YÜZBAŞIYA HAYATIMI KORUYA. CAĞINA YEMİN ETTİN. ŞİM. Dİ DE..

HAYDİ DURNMA.. NE YAPACAĞAN YAP. BEN İHTİYARIM.. ELİN. DEN HERŞEY GELİR.

AFFEDİNİZ EFEN DİM.. BENİ AFFE. DİN. BEN GÖK KÖ. TÜ ADAMIM.. BENİ ÖLDÜRÜN BEYİM. SENİ AFFEDİ. YORUM

FIRTINA KAPTAN

10

FIRTINA KAPTAN
FRANSIZ KRALI
HESABINA KORSAN-
LIK YAPIYORDU.
GEMİSİNİ ANKE-
TİLE YOLLADI.
KENDİ DE HAZİ-
NESİ YÜKLÜ OLAN
MERİDA ŞEHİRİNE
GİTTİ. ŞEHİRE
GİRDİLER. FIRTINA
ŞİMDİ VALİNİN MU-
HAFİZİYLE DÖĞÜ-
ŞÜYOR.

BİLİYORUM
YAZIK OLA-
CAK AMA YOL-
CULUK VAR
KARDEŞ..

VE EN SONUNDA
DEDİĞİNİ YAPTI. MU-
HAFİZ KOMUTAN MER-
HUM OLDU.

TAM BÜ SİRADA
MERDİYEN BAŞIN.
DA VALİ GÖRÜNDÜ.

EFENDİM FRANSA KRALI.
NİN ÇOK SELAMİ VAR.
GÖZLERİNİZDEN ÖPTÜ. MU-
CEVHERAT NAMINA NEYİNİZ
VARSA HEPSİNİ İSTİYOR..

B...B...BEN..

BENİ TAKİP
EDİN.. SİZ
KUWETLİSİNİZ

VALİ HAZİNENİN YERİNİ GÖS-
TERDİ. NE VAR NE YOK
SÜPÜRDÜLER.

MAALESEF SİZİ BİRAZ DAHA
FAZLA RAHATSIZ EDECEĞİM.
BİZİMLE TEŞRİF EDİN DE KİMSE
SATAŞMASIN.

SANDIKLARA YÜKLE-
DİLER. ORMANA DAL-
DILAR.

İŞTE ANKETİL KOYUNA
GELDİK. ALLAH VEREDİ
ATMACA GELMİŞ
OLSA

FIRTINA KAPTA-
NIN GEMİSİ
GELMİŞTİ.

HEY ÇOCUK-
LAR.. BİZ
GELDİK.. YÜK-
LÜ GELDİK..
BİZİ ALIN..

BİZİ UĞURLAMAK LUTFUNDA
BULUNDUNUZ.. TEŞEKKÜR
EDERİM. ARTIK GERİ Gİ-
DEBİLİRSİNİZ..

YELKENLERİ AÇIN..
DÜMENÇİ DÜMENİ
SEN MALO'YA KIR.

HAZİNEYİ YÜKLENİP TEKRAR
YOLA ÇIKTILAR.. DOĞRUDAN
DOĞRUYA SEN MALO'YA GİDE-
BİLECEKLER MİYDİ?
• ARKASI VAR

GİZLİ KUVVETLER

(Başı 4. sayfada)

Evi yerinden oynayarak:

— Evet buna ben de inanıyo-
rum, diye cevap verdi.

Kristin:

— Böyle bir adam sana hiçbir
zaman ihanet etmez. Buna eminim.
Evvelce senin için endişe ediyordum.
Fakat şimdi artık hiç kork-
muyorum. Bunu sen de farketmiş-
sindir. Bazan Ronni'den eve dön-
düğün vakit senin ile karşılaşma-
mak için senden kaçıyordum. Ađe-
ta senden korkar gibi kaçıyordum
Ama neden ve neye korktuğumu
ben de bilmiyordum... Fakat yal-
nız senin iyi bir adamla konuştu-
ğunu bilirdim.

Evi'nin yüzü kızarmıştı. Bu
hususta ağzını açtığı takdirde ken-
dini ele verecek herhangi bir söz
söylemekten çekiniyordu belki...
Bir iş yapmış olmak için odadaki
dolabın başına gitti ve şarkı söy-
liyerek karıştırmaya başladı.

(Arkası var)

KAHRAMAN AMCA

(Başı 6. sayfada)

sesinizi kaybettiniz, bunun ne kadar sü-
receğini de şimdiden kestirmek biraz zor.
Maamafih gene talihiniz varmış, yoksa
fısıldayamazdınız bile...»

Babam, yüzü memnuniyet dolu bir
tebessümle ışıldamaya başlayan annemin
kulağına eğilerek : «Bundan sonra ona
karşı daha nazik ol, Annie, dedi. Gerçi
suyun derinliği üç karıştan fazla değil-
di ama Abel Amca olmasaydı, Jess bo-
ğulabilirdi. O da bu kadar sığ bir yere
baş aşağı atılmanın cezasını az kalsın
hayatı ile ödeyecekti...»

ZORAKİ KATİL

(Başı 13. sayfada)

ceğini iddia etmiş ve kızına da söz
geçirerek ayrılık talebinde bulun-
durmuydu.

Nazmi karısından da öldü. Ta-
mam bir yıl açıkta kaldıktan sonra
ona dairesinde bir sıra kâtipliği ver-
diler. Pek acı, pek kötü bir hayat
sürmeğe başlıyordu. İçiyor, ağlıyor,
eski günleri düşündükçe yüreği pa-
ralanıyor ve mezarı bile belli olmı-
yan evlâdının acısı yüreğine çökü-
yordu.

Dairede de rahat değildi. Eski
arkadaşları bazan ona gizlice haki-
katen İbrahimi öldürüp öldürmedi-
ğini soruyorlardı. Mahkemeden tem-
iz olarak çıkmıştı ama kendisini
tanıyanlarda küçük birer şüphe ya-
şıyor, ondan çekiniyor ve uzak du-
ruyorlardı. Kira evlerinde adı, sanı
duyulunca bir tek oda bile vermi-
yorlardı. Kaatil olmasa karısı ken-
disinden ayrılmazdı diyorlardı.

İnsanlardan bu düşmanlığı gör-
dükten ve başına bu işler geldikten
sonra, hele evlât acısı da yüreğinde
bir ateş gibi yaşarken aklının ba-
şında kalmasına imkân yoktu.

Bir gün bir gazetede okudu.
Mavnacı Kerimin bir cinayeti daha
varmış, yeni çıkmış meydana. Filân
gün mahkemesi olacaktı.

Yavaş yavaş şuurunu kaybetmiş-
ti. O dindar ve kendi halindeki Naz-
mi şimdi başka bir adamdı.

Mahkeme günü erkenden Ağır
Cezanın önünde durdu. Nihayet Ke-
rimi getirdiler. Bir insan değil, men-
hus bir mahlûktu. Kaç cana kıydı-
ğı halde yüzü gülüyor, jandarma-
larla eğleniyor, davasını takibe gelen
arkadaşlarıyla muhabbet ediyor ve
koridorda beklerken arkadaşlarının
uzattığı sigarayı dudağıyla alıyor,
içiyordu.

Nazmi onun etrafındaki kalaba-
lığı araladı. Sokuldu. Kalın ensesine
şuursuz gözlerle baktı.

— Hayatımın, evlâdımın, yuva-
mın kaatili son gülüşün olsun, dedi.
Mavnacı Kerimin dönmesiyle
sivri bir bıçağı tam yüreğinin üstü-
ne yemesi bir olmuştu.

Kalb Kalbe Karşıdır!

Ah Corc... Korkunc bir rüya gördüm...
Bir çocuğumuz varmış. Koşuyordu.. Siyah
ca navarlarla dolu bir bataklığa doğru koşu-
yordu...

Bir Çocuğumuz mu?

Güzel Sarı bukleli siyah
gözü bir çocuk!
Corc bizim hiç çocu-
muz olmiyacak mı hiç?

CORCU ELİ DERHAL
YASTIĞIN ALTINA
GİDER VE RUDİNİN
FOTOĞRAFINI ARAR...
NİHAyet VIOLETİN
OMUZZARINDA TU-
TUP SARSAR.

Violet Doğru söyle!
Biliyormusun sen?

VIOLET OYUN MEYDANA ÇIKTIĞI İÇİN DUDAKLARINI İSİRİR.
ESKİDEN CORC BÖYLE DEĞİLDİ? ACABA FLORAYA KAR-
ŞI OLAN AŞKI MI ONUN SAF GÖZLERİNİ AÇTI BÖYLE?

Sezdim bunu Corc!
Fotografı elinde gör-
düm.. Senin çocu-
ğun değil mi 'o'?

Evet!

CORC SAŞIRIR. ONUN DÜŞÜN-
DÜĞÜ BU DEĞİLDİ! BU SIRA-
DA AGZINDAN SEVDİĞİ KA-
DİNİN İSMİ DÖKÜLÜR.

Allahım...
Ya flora?

Annesimi? Onu-
da ben düşünce-
değilim ya!
Rudy'yi evlâtlığa
Kabul etmem bi-
le büyük bir fe-
dakârlık! Hem

Sonra
OKIZ

Senin ve Floranın çocuğu!
Küçük düşünerek gözüme
uyku girmedi'bu gele! Oka-
dar ki dalar dalmaz rüyama
bile girdi.. Corc beni
Mesut etmek
istermisin?

Nedemek
istiyorsun?

Gel Rudy'yi tescil ettirelim ve
bizimle yaşasın! Onu kendievla-
dım gibi seveceğim! Göre-
ceksin hayatımız bir an-
da ne tatlıla-
şacak.

BİNBİR ROMAN

Ne hem Sonrası?

Sen Florayı iyi bir ayak kabı zannediyorsun ama burada Newyork'ta Pierro Moreno ile..

Bu çok bayağı ve merhametsizce bir iftira!

Öylemi Sanıyorsun sen? Niçin bunu bir defa da More no dan sormuyorsun?

AZ SONRA YAPIP GİYİNEN VIOLETİ
AZ SONRA BANYOSUNU YAPIP GİYİNEN CORC
VIOLETİ SELAMLAMADAN ÇIKAR VIOLET DER
HAL TELEFONA SARILIR.

Alo! Moreno sen misin? Çabuk sana ihtiyacım var. Kocam senin italyanı görmeğe geliyor. Sen de onun odasında olmalısın.. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

FLORA HER SEYİN BİR HADDİ HUDUDU OLACAĞINI ZANETMEMEKTE-DİR.

Ah.. bu tehlikeli şey! Nasıl? Üç bin dolar daha mı? Peki! Siz bana bırakın bu işi.

CORC DOĞRUCA METROPOLE GİDER. FLORANIN ODASININ ÖNÜNE GELİNCE İÇERDEN BAZI SESLER İSTİR. GAYRİ İHTİYARI DİNLER.

Sevgilim benim! Neden korkuyorsun? Asıl bensenin cazibenden korkmalıyım...

Çıkin diyorum size Şinyor moreno! Bir kızın odasına girmeğe nasıl cesaret ediyorsunuz böyle?

CORC GİRER...

Corc!

Merhaba Flora. Kim bu şık delikanlı? Bahse girerim ki şu meşhur Pierro Moreno olacak!

Ben tanıdığımı niza memnun oldum! Zaten Newyork'ta ben kim tanımazkız

Eyet. Yarın cene kemiğindeki bir arıza adayısıyla artık şarkı söyleyemeyeceğini duyunca daha iyi tanırlar!

Cene kemiğimde bir yara mı? Saka ediyorsunuz galiba! Hah... hah..

